

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEGE, uitgever en eigenaar van blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco zeddan worden aan den uitgever, Grootse Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Een - - - - - 5 -
Twee - - - - - 4 -
Een blad afzonderlijk 10 centimeer.
De abonnemeten zijn vooraf betaald.
Aankondigingen : 15 centimeer per drukregel.
Reclames, vermissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

CONCERT DUYSSENS.

Buitengewone zitting op ZONDAG 19 FEBRUARI, om 3 uren namiddag, in de CONCORDIA, met de medewerking van den beroemden Quatuor ZIMMER van Brussel, en mejuffer Fr., kunstzangeres, 1ste prijs van het Koninklijk Conservatorium van Luik.

Prijzen der plaatsen : Voorbehouden, 2 frank — Eerste, 1 frank.

De personen die tot heden hun abonnement aan den Postrijder niet betaald hebben, zijn verzocht ons het bedrag er van te doen toekomen, zoo niet zal er hun door den briefdrager een kwitantie aangeboden worden, met verhooging van 10 centimen voor kosten van inheuring.

TONGEREN, DEN 11 FEBRUARI 1905.

VAN ALLES WAT.

Ter gelegenheid van de 75e verjaaring onzer nationaliteit, wil de regering een boek uitgeven, vermeldende per alfabetische orde al de geleerde en beroemde der Leopoldse sedert 1830. Het zal zeker een dik boekje zijn, aangezien er in de laatste jaren 900 tot 1000 geleerde per jaar waren.

Van 1830 tot 1884 zijn er min decoreeringen uitgedeeld dan in de laatste 20 jaar. Sedert 1884 waren er namelijk 14.000!

De minister van landbouw roept de aandacht der overheden op de maatregelen tegen de verspreiding der longziekte in de werkluizen.

Het plaatsen van speekbakken met zand of zavel is onvolledig, daar het speeksel er in opdroogt en de microben zich nog kunnen verspreiden.

Hij stelt voor ze te vervangen door potten, gevuld met een bederfwerend vocht.

De gemeenteraden van Hasselt en van Zeppenoren hebben zich tot de Kamers van Volksvertegenwoordigers gewend om de spoedige stemming der nieuwe wet op de vergunningen van koolmijnen te bekomen.

Dergelijke verzoekschriften werden ingediend door het Werkmanshuis en de Drukkersvereniging van Hasselt.

De gemeenteraden van Maaseyck, Lommel, Quadenhele-Bovelingen, en Bilsen, Kinrooy, Heppen, Oostham, Opitker, Martenslee, Membruggen, Molebeke en de Waltwilder hebben i u ook de spoedige neerlegging van het wetsontwerp gevraagd en hebben tevens den wensch uitgedrukt: dat alle opzoeken gedaan vóór 1 Maart 1903 het voordeel genieten der wetten van 1810 en 1837; dat de aanvragen tot vergunning, ingediend ten gevolge van deze opzoeken, onmiddellijk in aanmerking zouden komen; dat minstens 10 vergunningen zouden verleend worden in 1905, en tien andere in 1906.

De socialisten van Gent hebben de verledene week nog eens te meer bewezen dat het hen veel meer te doen is om de vriedrijker voor te staan dan om de werklieden stoffelijke voordelen te bezorgen.

Een tachtigjarige ouderling Fr. Clamouin, was sedert den 22 Januari in 't gasthuis. Hij had den priester ontvangen

en had gebiecht en gecommuniceerd. Het blad Voorlof protesteerde daar tegen, inbrengende dat de ouderling bij zijne intrede in het gasthuis, zich had doen opschrijven als vriedrijker.

Zieher nu wat gevoerenswaardige makkers, in de zaal van den zieken ouderling verklaren zezen te hebben: "Twee zonen van den ouderling, bezige handjes vooruit der socialisten, zijn met den bestuurder hun oelen van kien den bezoeken, en sedert dien werd het den priester verboden nog den ouderling te bezoeken, die dan werd opgeschreven als vriedrijker."

Twee makkers van den ouderling, Van den Cruys en Van Havermaek lieten Clamouin lezen, hoe zijne zaak in Voorlof verdraaid werd en hij verklaarde: "Dat hij zich niet als vriedrijker heeft doen aantekenen; dat hij vrolijk de priester gevraagd, zich gebiecht en gecommuniceerd had, heel goed wist wat hij deed en nog verlangde den priester te over te zien."

Zoo deden de socialisten tijdens de voorlaatste week, nog twee vrouwen, Warte en Pattijn, in het gasthuis gestorven, burgerlijk begraven al ewel zij op vrijwillige aanvraag werden bediend met de H. Sacramenten der sterfenden.

En Voorlof schreef, dat zij gestorven waren als vriedrijkers!

En zulke mannen durven van vrijheid spreken!!

De universiteit van Leuven liet voor 't oezeblik 1910 studenten. Nooit is dit getal zoo hoog geweest. 't geen volkomen bewijst dat de ouders volle vertrouwen stellen in de principes welke daar worden aangeleerd. Een ondertusschen gaat de liberale kweekschool der hoofdstad ten achter, en telt de roode hogeschool meer professoren dan leerlingen. Zoo gaat het ook in de andere graden van 't onderwijs.

Er is nog altijd een respectabel getal liberale burgers die hunne dochters naar 't pensionaat doen. Waar zijn de liberale pensionaten voor juffers? En inder de eene drukking uitgeoefend werd, hoe vele ouders zouden hun kroost van de catechismussen doen ontslaan!

Het program der liberale partij, dat is theorie, maar in practijk vragen de liberalen niet beter dan de H. dochters wden opgebrakt gelijk hunne moeders zijn opgeleed geweest.

De Senaat.

Zitting van 7 Februari.

INCIDENT.

WETSONTWERP OP DE VERGUNNING VAN MIJNEN.
M. FRAXCOET, minister van arbeid, houdt er aan, uit verbod van den Senaat, met te deelen, dat hij het wetsontwerp op de mijnen op 't bureau der Kamer heeft neergelegd. De minister had eerst die nederlegging willen doen in den Senaat, ten einde het aldus de kostbare meewerking van M. Dupont te verzekeren. Maar,

Norden was ernstig en naadenkend geworden. Toen zij geïndigd had, sprak hij:

— Dat is eene schoone gelegenheid om de wereld te bezien. Ik zal den dag zegenen, waarop ge Lindiers bus niet verlaten, maar ik zal u zien missen. Het valt mij hard u zoover te zien verlaten; moge het tot nu toe geluk zijn! Ik mag en zal u niet terughouden!

— Dit laatste zegde hij zeer zacht: een schaduw van groote smart verduisterde zijn gelaat.

— Annetta streede zacht zijne hand. — Mij valt de gedachte, dat ik u geruimen tijd niet zien zal, ook hard: ik hoop echter, dat ik in mijne nieuwe betrekking meer voor u zal kunnen doen, dan tot nu toe in mijn verzoegen was.

— Maak u niet boozed over mij, kind. Ik ben hier voldoende bezoged en ben tevreden. In elk geval moogt ge om mijn-uitzichten een aanbod niet afslaan, dat u een aangenaam leven belooft. Ik zegde het zoo even reeds, ge zijt te goed voor mij — die zijt tegenover u schuld-bewust gewoed.

— Vader, herman Annetta, spreek niet van schuld; uw kind is nu reder immers niet.

— Mijn kind, behaude ik wil nadruk en zijne stem trilde, terwijl hij Annetta opmerkzaam aanzag — wat scheelt er aan, kind? 't zij haalde een glas te voorschijn en schook voor den ouder man in. Hij dronk met welgevallen.

— Hé, dat smaakt me, lichte hij vergenoegd. Op uwe gezondheid, mijn kind!

— Hij dronk het glas geheel uit. Zijne levensgeesten werden merkbaar opgewekt. Annetta borg den meegedachten voorraad in een kasse en trad daarna weer naar den gijnsaard.

— Muzikanten zijn dorstig van aard! sprak hij meesluidend. Ge zijt een verstandige meisje, dit niet te vergeten, maar — vervolgde hij op ernstigen toon, terwijl hij Annetta opmerkzaam aanzag — wat scheelt er aan, kind? 't zij bleek over de gewoonlyk en ziet er uit alsof u iets overkomen is.

— Just, vader. Daarover wenschte ik u te spreken en daarom ben ik hier gekomen. De oude lachte schalksch.

— Heeft er misschien een vrijer bij u aangekopt? — Het meisje werd donkerrood.

— Vader, schertst niet. Luister eens goed, bid ik u.

daar er verschil van meening bestaat over dit punt en daar, anderszins, het ontwerp schikkingen van fiscale orde bevat, heet de regering besloten het maar eerst in de Kamer naar te leggen.

M. graaf DE MENDE-WESTERLOO. — De Senaat vereenigt met bedwezen het besluit der regering. De Senaat moest wils en zeker het recht hebben het eerst dit ontwerp te bespreken. De Hooge Kamer toef speelt in onze parlementaire inrichting eest voornamelijk rol.

— Men zegt dat wij een aristocratisch lichaam zijn. Men zou beter doen met te bewijzen dat wij aan de werkzaamheden, die men ons onderwerpt, minner gezand, minder gezand en minder vaderlandsliefde besloten dan de andere Kamer; velen onder ons maakten deel van de Kamer; zouden wij dan hier al onzen iver verloor hebben?

— Indien wij onbevoegd zijn in zaken van mijnen, waarom waren wij dan bevoegd in zake van spel?

— Ik betreur diep, zegt spreker, de houding der Kamer. Ik richt tot de regering geen enkel verwijt, maar ik druk den wensch uit dat de regering herhaaldelijk eerst aan den Senaat wetsontwerpen voorleze, zoals het komt te doen met de wet op de handelsvennootschappen. (Zeer veel applaus.)

M. HANZEE wenscht den voorzitter geluk met zijne moedige houding en sluit zich aan bij zijne protestatie.

M. de baron DESCAMPS. — Wij zijn het allen eens om ons aan te sluiten bij de woorden van onzen voorzitter. Deze toestand is zeer onholijk voor den Senaat en om onze afkeuring niet te drukken, stel ik voor de eenvoudige dagorde te stemmen.

M. de graaf GABRIEL D'AVELLA sluit zich aan bij de vorige redeneringen om de handelwijze der regering af te keuren. De minister toch had de verbintenis aangenomen zijn wetsvoorstel voor te dragen in den Senaat en hij is van gedachte veranderd, om de terugvoering van MM. Doms en Vandervelde niet te kwetsen.

— Maar wat komt er dan van onze terugvoering? Wanneer men in die dwalingen volhardt, zou men het wetsontwerp met dien de afschaffing vragen van den Senaat.

M. de minister FRAXCOET komt op tegen het verwijt, dat de regering ook slechts eenigermate aan eerbied voor den Senaat heeft willen doen. De regering heeft altijd gezegd, dat zij dit ontwerp het eerst in den Senaat zou neerleggen en, geschiedde het nu anders, dan is het niet wegens onderwerping aan de Kamer.

— Maar toen ik het voornemen deed kennen, het ontwerp bij den Senaat te brengen, konde ik de wet niet volledig. Daar de wet belangrijke fiscale opvattingen inhoudt, is het niet mogelijk aan dit voornemen gevolg te geven en wij hebben het ontwerp moeten indienen in de Kamer, zonder gezinsens de waarheidheid van den Senaat te willen kwetsen.

M. LAPORTE verklaart dat de socialistische voorstellen onthouden over de dagorde. Zij zijn voorstanders van de afschaffing des Senaats en, hoe meer de regering zelve de ontleedbaarheid van den Senaat doet misshijnen, hoe beter.

M. de baron W. DE SELYS is geen aanhanger van de afschaffing des Senaats, maar zou willen dat zijne samenvatting meer beantwoordde aan de denkwijze des lands.

M. de graaf DE RENESSE. — Als vertegenwoordiger eener mijnstreek, is het mij onmogelijk om aan te sluiten bij de eenvoudige dagorde en stel ik de volgende voor: — De Senaat, zich aansluitend bij het verzet en het bedwezen van zijnen voorzitter, gaat over tot de dagorde.

M. de baron DESCAMPS sluit zich aan bij de

— Neen, kleine, ik vond beter mijn geheim alleen te dragen. Het zou tot niets nut zijn geweest het u vroeger te zeggen. Schenk mij nog een glas bier in, misschien kan ik dan beter mijn gevoelens vinden. Zoo, dank u. Zag nu nog eens 't veld vader!

— Annetta voldeed aan zijn verlangen en zag hem in gespannen verwachting aan.

— Hij trok haar naar zich toe en luisterde haar eenige woorden in het oor.

— Verschrik, doodsbek werd het meisje achteruit. Zij zag hem vol ontzetting en met vragende blikken aan.

— De oude man weidde zich uit. — Ach! hadde ik het u immer behoeven te zeggen? Gaarne zou ik het hebben gezegd; ik kan nu vrede niet ontveeren, zeker zelfs al mocht deze ook verkonden, zij hebt het recht, de waarheid te weten.

— En hij sprak de waarheid.

VI.

Raadsliden.

Alleen het tikken van rene huisklok brak de stille af in het kamertje van het armenhuis. Annetta was als verlamd. Anstige spanning sprak uit hare blikken.

— De oude man had zijne pijp wezgeleed en begon met vast stem: — Zoo, hoorste mijn dan aan, kind. Het was in het jaar '90. Ik was destijds bestuurder van het muziekkorps der badplaats H. Vrouw en kind bleven daar ook des winters wonen, terwijl ik een wim in de wereld rondwield. Des zomers bracht mij het leven in de badplaats met het drukke vromdelingen verkeer overvloedig afwisseling. Mijne Adèle nam gaarne des winters badplaats in ons huis op. Ik zelf zand er haar somtijds toe, als zich op mijn reizen de gelegenheid aanbood, ons adres op te geven. Toen ik op zekeren tijd van een klein uitstapje op weg naar huis was, ontmoette ik aan de statie F. eene oude dame, wier vreemde handelwijze mijne aandacht trok. Naar het uiterlijk schen zij eene hantelantente. Ze schen zeer opgewonden. In den arm draagde ze een kind van een paar of drie en in de linkerhand een lederen kofferke. Zoowel hare kleeding als die van het

dagorde-de Renesse, die gestemd wordt met 60 stemmen tegen 6 onthoudingen. Het incident is aangelegden.

De Kamer.

Zitting van dinsdag.

INTERPELLATIE van de heeren Helleputte, Carstyns, Desmaitières en de Theux de Meylandt aan den heer minister van financiën en openbare werken over de uitvoering in Limburg van openbare werken, namelijk het aanleggen van beken en het bouwen van het bad op de rivier de Maas; en over de noodzakelijkheid, door het instellen der ontginning van 't nieuwe kolenbekken veroorzaakt.

DE HEER HELLEPUTTE. — Onze interpellatie is inzonderheid gericht tot den heer minister van financiën en openbare werken, alsmede tot den heer minister van nijverheid en arbeid. Vermits zij ons niet kunnen hooren, zullen zij onze woorden lezen, en ik hoop dat zij het aanstaand tussendag zullen antwoorden.

— De wils die aandacht der Regering en der Senaat op den toestand der openbare werken in Limburg, op de laatste dag ontginning der kolenlagen in onze provincie.

— De achtbare minister van nijverheid en arbeid diende daaraan een ontwerp van wet in betreffende onze kolenmijnen, en daarvoor betug ik hem onzen dank; doch eekale aanvullende bedenkingen zullen niet nu oipus komen.

In zake van onze openbare werken, kan ik enkel verhalen wat ik telken jare moet zeggen over de verdragten on, krieg ik soms voldoende, het was steeds in lang wachten.

— En wanneer de aandacht der Kamer zal gevestigd zijn op de overleeren trap uitvoering van sommige werken, dan, daar ben ik zeker van, zullen wij voldoende erlangen. De geldmiddelen der buitengewone begrooting moeten besteed worden aan werken van algemeen nut en kunnen niet over alle gemeenten worden verdeeld; welnu, het algemeen belang wordt geschaad door het niet uitvoeren van die openbare werken. Doch zoo men beweest wat niet geschiedt — dat Limburg steeds veld bevoordeld bij het toestaan van buitengewone toelagen, dan zou daaruit niet blijken dat de werken nutloos zijn.

— Onze provincie wacht nog op tot waarde getrokken te worden; zij is 241.000 hectaren uitgestrekt, 't is te zeggen het tiende van de oppervlakte van het gansche land. Daarentegen liet hare bevolking maar 't negen-en-twintigste der gansche bevolking in 1830, het meer zij 160.000 inwoners en in 1904, 240.706; 's lands bevolking nam met 82,16 t. h. toe sedert 1830, terwijl de toegenoming in Limburg maar 55 t. h. bedroeg.

— Is die toegenoming niet grooter, dan is 't omdat de inwoners thans kunnen kost niet kunnen winnen en dat zij 't land moeten uitrekken en dit omdat het platland door de openbarichten werd vervaardigd de grond, vooral in 't Noorden, is zeer onvruchtbaar. Verhans zou men hem betrekkelijk vruchtbaar kunnen maken door onze vervoermiddelen te vermogenkelijken, en ons water te geven. In België zijn er 183.000 hectaren onbebouwd grond, waarvan 40.000 in Limburg; 't is eene verschrikkelijke uitgestrektheid!

— Terwijl men aanzet tot koloniseeren in verre landen, zal het mij toegelaten worden aller aandacht te vestigen op de noodzakelijkheid tot het koloniseeren van Limburg, dat bij de duur ligt en wonderwel geschikt is voor onze krachtinspanning. 't is eene kwestie van algemeen belang en ook van rechtsaardigheid.

— Weltra zullen wij de 75e verjaaring vieren onzer onafhankelijkheid, waarvan Limburg

samen met Luxemburg — onze andere onterde provincie —, het rantsoen betaalde. Van dien dag af begon ons ongeluk. Op 9 Maart 1839, tijdens de beramslag over het verdrag der XXIV Artikelen, zegde de heer Nothomb dat België de minst goede gedeelten van Limburg behield, en hij drukt de hoop uit dat onze provincie weldra tot de hoogte van 't algestane geboel zou weten op te klimmen.

— Toen Koning Leopold I de eerste spoorwegen van Limburg inhuurde, stelde de provinciale raad een adres aan den koning, waarin aan den Souverain de klachten der provincie waren blootgelegd, en de Koning nam de verbintenis, de aandacht zijner ministers op de wenschen der provincie te vestigen.

— Werden die beloften gehouden? Niemand zou het durven bevestigen. Banen werden aangelegd; de verbindingstusschen Maas en Schelde werd gegraven; buurtspoorwegen werden aangelegd; het leggen der banen van Leuven-Vilvoorde werd besloten.

— Ik wils dus niet al te pessimist zijn; ten andere, sedert dat de katholieke Regering aan het bewind is, werd onze provincie met meer zoozeer vervaarloosd. In 1865 had baron de Leeuw bevestigd dat de Limburgsche banen slechts 3.07 t. h. der kradelen ontvingen; in 1895 dede de heer Moes, bestendige afgevaardigde, hetzelfde wel en elooft bij hetzelfde lage cijfer niet vomi, was de toestand nochtans volstrekt niet schitterend.

— Maar wat gedaan werd is onvoldoende en wat elders werd gedaan, zoo bij voorbeeld het bevaarbaar maken der Maas, heeft ons nadeel berekend. Geen provincie werd zoo slecht behandeld als Limburg. Uitgestrekte plantingen van 16 tot 22 kilometer zijn niet eens door haren verdedigd. Aan dien toestand moet eene einde komen.

— Wat betreft het herstellen der banen meld ik dat in 1897 een provinciaal raadslid een omreis per rijtuig deed en besloot ten dat zekere banen waer stroomen waren geworden en dat de kasseivagen in beken waren vernield. In de laatste jaren, wil ik vragd dat de Regering maar ik vragd haar ze niet te laten veranderen in de beken waarvan het provinciaal raadslid sprak, dat ik zoeven bedoelde.

— Sedert lang vragd wij het herstellen van een aantal banen en overvegen en het aanleggen van andere banen; ik wil de omstandige opgave dezer banen in de Handelingen mededeelen.

— Er zijn er veel omdat tot nu toe niets of bijna niets werd verricht; indien de Staat zijn plicht had gedaan, zouden de Limburgers niet klagen.

— Er bestaan een hooger raad voor het beschouwen. Uit zijn verlag van 12 October 1904 blijkt dat ontginning in Limburg dez te moeilijker is, daar er weinig en dan nog slechte gemeenschapswegen zijn. Sommige van die voor ontginning onontbeerlijke wegen dagtekenen van voor eene halve eeuw.

— Er waren zes-en-zeventig jaren noodig om, in de XVIIe eeuw, de baan van Luik naar Eindhoven te leggen; 't is nu, en de bevolking slechts met 1 t. h. Ik vragd dat dit beginsel worde toegepast op Limburg.

— Vaarten hebben wij volstrekt noodig. Sedert jaren wordt er eene gevraagd van Maaseik naar de Maas. Die stad leed het meest door het ver-

— 't is evenzo gesteld met de buurtspoorwegen. In de steen, naast het verkeer der banen, jaugde tot met 3 t. h. en de bevolking slechts met 1 t. h. Ik vragd dat dit beginsel worde toegepast op Limburg.

— Vaarten hebben wij volstrekt noodig. Sedert jaren wordt er eene gevraagd van Maaseik naar de Maas. Die stad leed het meest door het ver-

— De vreemdelinge haspelde in haar koerwaalsch dan ook alles door elkaar, liet zich herhaalde malen uitleggen, waar het kerkhof van J lag, en verzekerde dat zij daar den volgende morgen vroeg heen moest en vervolgens zou vertrekken. Zij had reeds een reiskaarte, doch wij moesten met vragen verhooren; want zij zou den kerkhof niet Alengs werd zij kalmer. Het kind had goeden eelast. Wij vroeg legde het, nadat het gegeten had, in het bedje van onze kleine kathiaka, die in verhoort was bij bloedvervanten.

— De kleine sloop weldra in. De vreemde dame was zichtbaar in baren sehek, dat de kleine zoo goed bevoegd was; hare voeten konden haar bijna niet meer dragen, maar zwakker nog dan hare lichaam schenen hare geestesvermogen te worden. Voor mij moest zij zekere voorloofde hebben opgemaakt, zoals noemde zij mij Gellroy en verzocht mij nu dit, dan dat voor haar te doen. Dan weder vroeg ze naar haar hoofd en klaagde dat alles daar zoo verward was en men haar met rust moest laten.

— Wij rieden haar aan, te gaan slapen, hetgeen ze beoofde te doen, doch niet deed. Nog lang hoorden wij haar in de kamer op en neer loopen, tot we eensklaps verschrift werden door een zwaren val. Mijne vrouw liep in allezjn naar de vreemdelinge, en vond haar in zwijn op den vloer liggen. Ik liep naar den naastbij wonenden geneesheer.

— De geneesheer kwam onmiddellijk. Hij schudde bedenkelijk het hoofd bij het zien zijner zieke. Het bewustzijn keerde slechts ten halve terug. De arts werd even weinig van haar gewaar, als wij. Het eenige, wat er te doen was, was de arme vrouw te verplegen. Een volslagen uitputting was nu bij haar ingetreden, zelfs haar spraakvermogen weigerde zij dienst.

— Ondertusschen was het nacht geworden en de geneesheer beloofde, nadat hij de noodige bevelen gegeven had, den volgende morgen terug te komen. Mijne vrouw zou bij de zieke waken. Ik zelf ging eerst om twee uren ter ruste, doch nauwelijks was ik ingeslapen of mijne Adèle wakke mij weer.

— Norden? 't Kom beneden, ik ben lang alleen bij dat vreemde schepsel. Ze ligt zoo stil, alsof ze dood is!

drag der XXIV artikelen, en thans wordt haar verkeer belemmerd door talrike toposten.

— Die vaart zou slechts een miljoen of anderhalf miljoen kosten! Men zal de vaart van de Maas naar de Schelde verdiepen en verbreden; heel goed, maar wij hebben wel te lijden door de overstromingen der Maas, want men heeft den toestand nog verergerd door het behoeven van den stroom voor de scheepvaart te verbeteren.

— Graaf de Hompesch heeft bewezen dat de overstromingen gestadig talrijker en erger worden. Is eenmaal dat punt opegeest, dan dient men de kwestie der bewatering te worden ondoezicht. Wanneer de watersedele der vaart zal verhoogt zijn geworden, zullen wij nog minder water beschikbaar hebben, en de verdragen vervullen er zich tegen dat er nog meer water uit de Maas wordt genomen. Wat zal men doen?

— Men heeft voorgesteld de waters der beide Durthe's bij waslip op te vangen om ze bij drooge tijde terug te schenken; maar dit wenschijnt nog op verre na niet verwezenlijkt.

— De ontvoeren afdamming is in het water gevallen; immers heeft de Regering verleden jaar op afwijkinge wijze geantwoord aan de middelmeeiding, die haar daarover onderzocht. Ik zal dus trachten die afdamming terug boven water te krijgen, des te meer daar het werkulijgk water opbluen veel meer zou kosten dan de afdamming, waarvoor een bestek van 7 miljoen werd opgemaakt. Het ware eene der schoonste, welke ooit werden uitgereikt.

— Wat de vaart van Hasselt naar Luik betreft, zijn de moeilijkheden zeer groot, maar men zegt, ik weet het niet. Is de vaart onmogelijk, dat moet het zegge en ik zal niet aandringen; doch in elk geval kan men den Demer bevaarbaar maken.

— Naast de waterwerken, komen de spoorwegen, welker met ontoereikend is. Wij zouden moeten verbonden zijn met het hollandsche spoor en de lijn Hasselt-Maaseik diende tot Ertz te worden verlengd. Wordt al, wat mogelijk is, beproefd om het te bekomen? Ik denk het niet. Intusschen wenschte ik, dat onze aansluitingen ten minste zouden verbeterd worden: zoo zijn er thans vier onzer noodig om van Maaseik naar Brussel te komen! Dat is ter nauwer nood 30 kilometer rijden per uur! De minister van spoorwegen zou ons dienangaande heel gemakkelijk voldoende kunnen schenken. Ook ons net van buurtspoorwegen moet worden uitgebreid.

— Limburg is ook niet ongevooel voor de kunst en onze kunstenaars zijn talrijk; wij bezitten merkwaaardige gebouwen.

— Slechts drie gebouwen, die dadelijk dienden hersteld te worden, wil ik aanhalen: eerst de prachtige kerk van Tongeren, dan het stadhuis van Horgloren, een juweel van bouwkunde, eindelijk de toren van Peer.

— Nog een ander gebouw moet worden voltooid: het hotel van 't provinciaal bestuur te Hasselt. Men zegt dat de gebouwen 's lands geschiedenis verhalen; dat is zoo. Voor de schieding van het hantsch Limburg, hield de provinciale raad zijn zittingen te Maastriek. Maar sedert zeventig jaar houdt hij zijn zittingen te Hasselt. Welnu, hij beschikt over geen zaal. Eerst moest hij in 't gerechtshof zitting houden, nu in een soort dansaal.

— Wij vragden niet te veel als wij naar veranderingen en ik hoop dat, in 1905, is de raad een eigen zittingszaal te hebben.

— Wat al tijd heeft men verloren na 't ontdekken der kolenmijnen! Reeds vier jaar geleden werden te Asch kolenlagen gevonden en eerst vandaag werd een wetsontwerp aangeboden. Den grond der kwestie ontlezekt ik niet voor het oogenblik; ik bepaal er mij bij te betrou-

— 't is eene kwestie van algemeen belang en ook van rechtsaardigheid.

— Weltra zullen wij de 75e verjaaring vieren onzer onafhankelijkheid, waarvan Limburg

— 't is eene kwestie van algemeen belang en ook van rechtsaardigheid.

— Weltra zullen wij de 75e verjaaring vieren onzer onafhankelijkheid, waarvan Limburg

— 't is eene kwestie van algemeen belang en ook van rechtsaardigheid.

— Weltra zullen wij de 75e verjaaring vieren onzer onafhankelijkheid, waarvan Limburg

— 't is eene kwestie van algemeen belang en ook van rechtsaardigheid.

— Weltra zullen wij de 75e verjaaring vieren onzer onafhankelijkheid, waarvan Limburg

— 't is eene kwestie van algemeen belang en ook van rechtsaardigheid.

— Weltra zullen wij de 75e verjaaring vieren onzer onafhankelijkheid, waarvan Limburg

— 't is eene kwestie van algemeen belang en ook van rechtsaardigheid.

— Weltra zullen wij de 75e verjaaring vieren onzer onafhankelijkheid, waarvan Limburg

[Wort voortgezet.]

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. Docteur Sonval, médecin spécialiste, RUE DES GILMPS 31 Liège, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.